

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 54/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 13612/2012, Rvp 13613/2012, a sp. zn. Rvp 13614/2012, zastúpenej advokátom doc. JUDr. B. F., PhD., Advokátska kancelária F., s. r. o., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 12 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uzneseniami Okresného súdu Námestovo sp. zn. 2 Er 306/2008 z 29. septembra 2011, sp. zn. 3 Er 1009/2008 z 15. februára 2011 a sp. zn. 1 Er 1244/2008 z 1. júna 2011 a namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uzneseniami Krajského súdu v Žiline sp. zn. 20 CoE 73/2012 z 1. augusta 2012, sp. zn. 20 CoE 67/2012 z 1. augusta 2012 a sp. zn. 20 CoE 109/2012 z 1. augusta 2012 a takto

rozhodol:

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 13612/2012, Rvp 13613/2012, a sp. zn. Rvp 13614/2012 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 13612/2012.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 2. novembra 2012 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom a uzneseniami Okresného súdu Námestovo sp. zn. 2 Er 306/2008 z 29. septembra 2011, sp. zn. 3 Er 1009/2008 z 15. februára 2011 a sp. zn. 1 Er 1244/2008 z 1. júna 2011 (ďalej len „napadnuté rozhodnutia okresného súdu“) a porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom a uzneseniami Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 20 CoE 73/2012 z 1. augusta 2012, sp. zn. 20 CoE 67/2012 z 1. augusta 2012 a sp. zn. 20 CoE 109/2012 z 1. augusta 2012 (ďalej len „napadnuté rozhodnutia krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Sťažovateľka poskytla na základe zmluvy o úvere uzavretej s dlžníkom úver, ktorý bol povinný vrátiť podľa podmienok dojednaných v úverovej zmluve. Sťažovateľka uvádza, že dlžník svoje záväzky dobrovoľne neuhradil a tieto sa voči sťažovateľke stali splatnými. Na zabezpečenie úveru

bolo účastníkmi zmluvného vzťahu priamo v zmluve dohodnuté, že v prípade, ak dlžník nesplní svoje povinnosti, je možné okrem iného podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu, ktorá má povahu exekučného titulu. Dlžník neplnil svoje záväzky v zmluve predpokladaným spôsobom a v zmluve splnomocnený zástupca dlžníka uznal dlh formou notárskej zápisnice. Táto zápisnica bola exekučným titulom na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor na základe poverenia udeleného okresným súdom začal nútený výkon rozhodnutia, t. j. exekúciu. Napadnutými rozhodnutiami okresný súd exekúcie vyhlásil za neprípustné a zastavil ich. Krajský súd na odvolania sťažovateľky svojimi napadnutými rozhodnutiami potvrdil napadnuté rozhodnutia okresného súdu ako vecne správne.

3. Sťažovateľka v sťažnosti v obsiahnej argumentácii namieta, že postupom a uzneseniami okresného súdu a krajského súdu boli porušené jej základné práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru. Sťažovateľka predovšetkým tvrdí, že okresný súd rozhodol nad rámec svojej právomoci, keď bez návrhu rozhodol o neprípustnosti exekúcie a o jej zastavení a zároveň mal odňať sťažovateľke možnosť konať pred súdom. Okresný súd i krajský súd podľa sťažovateľky tiež nedostatočne zistili skutkový stav a nesprávne právne posúdili veci, keď chybné interpretovali a aplikovali pre rozhodnutia relevantné právne normy. Sťažovateľka taktiež tvrdí, že tak okresný súd, ako aj krajský súd mali nariadiť v jej veci ústne pojednávanie a jeho nenariadením jej bolo odňaté právo konať pred súdom.

Sťažovateľka sa domáha toho, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej označených práv, zrušil napadnuté rozhodnutia okresného súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie, zrušil napadnuté rozhodnutia krajského súdu, priznal jej primerané finančné zadost'učinenie a určil náhradu trov konania. Zároveň žiada, aby ústavný súd vydal dočasné opatrenia, ktorými rozhodne o odklade vykonateľnosti napadnutých uznesení krajského súdu.

II. A

K spoločnému prerokovaniu vecí

4. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa už začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

5. S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 13612/2012, Rvp 13613/2012 a sp. zn. Rvp 13614/2012 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností, ako aj vzhľadom na totožnosť v osobe sťažovateľky, okresného súdu a krajského súdu, proti ktorým sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd o spojení sťažností na spoločné konanie tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II. B

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011).

9. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažností zistil, že sťažovateľka napriek skutočnosti, že jej musí byť známy názor ústavného súdu na danú problematiku, podáva aj naďalej sťažnosti vo veciach, ktoré sú skutkovo a právne takmer identické s tými, ktoré už ústavný súd riešil, preto je zrejmé, že nesúhlasí s ustáleným názorom ústavného súdu, a teda ani s jeho rozhodnutiami o jej predchádzajúcich typovo zhodných alebo obdobných sťažnostiach.

Keďže ide o sťažnosti v podstate identické, resp. obdobné vzhľadom na skutkové a právne okolnosti s tisíckami sťažností sťažovateľky, ktoré už ústavný súd riešil, ústavný súd odkazuje sťažovateľku v podrobnostiach napríklad na rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 410/2012, II. ÚS 337/2012, I. ÚS 439/2012, II. ÚS 379/2011, III. ÚS 90/2011, III. ÚS 242/2011, III. ÚS 488/2012 a sp. zn. IV. ÚS 446/2011, keď ústavný súd sťažnosti

sťažovateľky odmietol z dôvodu nedostatku právomoci a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

10. Ústavný súd na základe uvedeného nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľkou označených základných práv alebo slobôd, reálnosť ktorého by mohol posúdiť po prijatí sťažností na ďalšie konanie, a dospel tak (opätovne) k záveru, že sťažnosti je potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

11. Ústavný súd s poukazom na uvedené skutočnosti prihliadajúc na zásady procesnej hospodárnosti konania sťažovateľku upozorňuje, že pokiaľ aj naďalej bude ústavnému súdu podávať takéto typovo zhodné sťažnosti, ktorých nedostatky sú jej známe z jeho rozhodovacej činnosti týkajúcej sa jej obdobných vecí, môže využiť možnosť vyplývajúcu z § 25 ods. 2 poslednej vety zákona o ústavnom súde a odmietnutie sťažností neodôvodniť.

12. Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľky nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. februára 2013